

[Holger Eriksen.]

sælgerne, som får fordelene. Det er den slags, der nok skal øge inflationen.

Med hensyn til det første forekommer det mig aldeles ubegribeligt, at man i et retssamfund kan opretholde en sådan forskelsbehandling, der beregnet efter ligevægtsskat kan andrage helt op til 7.000 kr. i direkte skattelettelse, hvis der f. eks. er tale om en ejendom til 300.000 kr. og ejeren har en meget stor indtægt. Det er jo nemlig også én af de ting, der karakteriserer den nuværende ordning, at fordelene bliver større, jo mere ejendommen koster, og jo større ejers indtægt er. Skattepolitisk Oversigt, der er organ for erhvervenes skattesekretariat, og som ingenlunde kan beskyldes for at varetage lejernes interesser, har beskæftiget sig med problemet og siger bl. a. — jeg beder om tilladelse til et par citater —:

„Ud fra det hensyn, at lejen i beboelsejendomme var låst fast og kun måtte stige med begrænsede beløb, havde man holdt igen også på lejeværdien af villaer, men herved var denne lejeværdi efterhånden kommet så langt bort fra den reelle lejeværdi, at det blev ganske almindeligt, at villaernes skatteregnskab viste underskud.“

Senere hedder det:

„Med de stigende ejendomsværdier og renteudgifter er forskellen mellem ejere og lejere imidlertid blevet uddybet yderligere.“

Og endelig fastslår man i en kommentar til betænkningen fra udvalget af 1963:

„Sandheden er jo nok snarere den, at med den udbredelse, parcelhusene har fået i de senere år, er der ikke længere politisk mulighed for at få reduceret eller afskaffet de skattebegunstigelser, som parcelhusejerne i større eller mindre grad nyder godt af.“

Jeg tror, man må indrømme, at hvis denne antagelse er rigtig, lider folkestyret af en en indre brist, thi hvis man tager hensyn til en enkelt pressionsgruppe — lad så være, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen anførte, at pressionen kun udøves indirekte — og det hensyn vejer så tungt, at gruppen kan tilkæmpe sig fordele på andres bekostning og lægge en del af omkostningerne ved at have eget hus over på de medborgere, som ikke har haft mulighed for at

anskaffe sig et sådant, ja, så er vi langt borte fra det, der elementært opfattes som retfærdighed.

Jeg er enig med den højtærede finansminister i, at forslaget om, at udgiften til husleje skulle kunne fradrages på selvangivelsen med 60 pct., ikke var godt, bl. a. af den grund at det ville give større lettelse, jo højere indkomsten var. Jeg ved også, at den tidligere finansminister havde lovet, at man ville afbøde de urimelige virkninger af 13. alm. vurdering, men deri lå efter min mening ikke, at man forpligtede sig til at opretholde den samme forskel som den, vi har i dag. Imidlertid betyder det fremsatte forslag, at man for visse kategorier af parcelhuse er gået betydelig videre, således at forskelsbehandlingen bliver større end nu.

Lad os f. eks. forestille os et hus til 200.000 kr., som netop er opført, eller som er erhvervet i indeværende år — og den slags huse er der jo et meget stort antal af. Det er næppe sandsynligt, at vurderingen for et sådant hus bliver forhøjet. Køberen har erhvervet ejendommen i tillid til, at han ville få et stort skattemæssigt underskud, når han skulle opføre sin husleje til 6.000 kr. og måtte fradrage 1.500 kr. for vedligeholdelse, hvorved den nominelle husleje blev 4.500 kr. Efter forslaget vil ejeren komme til at beregne sin leje til 4.000 kr., hvorfra går 1.900 kr. i stedet for 1.500 kr. for vedligeholdelse. Huslejen bliver altså 2.100 kr., eller med andre ord hans skattemæssige underskud stiger med 2.400 kr. Det giver naturligvis grundlag for, at salgsværdien bliver øget; altså et nyt skridt ad inflationens vej. Er vurderingsværdien kun 100.000 kr. — og den slags ejendomme findes jo også — så bliver den gamle husleje 3.000 kr. minus 1.500 kr. for vedligeholdelse, efter forslaget derimod bliver den 2.000 kr. minus 1.000 kr., altså ejerens skattemæssige underskud øges kun med 500 kr., mens den for ejeren af huset til de 200.000 kr. var 2.400 kr. Meget retfærdighed ligger der ikke deri.

Stigningen i ejendomspriserne har været meget varierende i de forskellige egne af landet. Det er min opfattelse, at det mange steder — og navnlig på landet — vil vise sig, at ejendommene ikke er opvurderet med 100 pct. af vurderingen i 1956. I alle disse tilfælde vil også ejere af den slags